

{ אז נדברו }

פרשת וישב תשפ"א | גליון מספר 492 | לסדר: "תשואות הן הן"

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל,

להערות והארות:

a8447168@gmail.com

להשתתפות בהוצאות

הגליון:

בבנק:

חשבון 705284

בנק פאג"י

סניף 187

באשראי:

"נדרים פלוס"

- "קהילות"

בטלפון:

(מענה ממוחשב)

0799-654321

תודה מראש!!!

למה הקב"ה לא סוגר איתי את המשכורת מראש???

המדרש אומר: "אילו היה יודע ראובן שהקב"ה כותב עליו: 'וישמע ראובן ויאלהו מידם', ככתופו היה מוליכו לבאביו. ואילו היה יודע אהרן שהקב"ה כותב עליו 'וראך ושמח כלבו' בתופים ובמחולות היה יולא לקראתו. ואילו היה בועז יודע שהקב"ה כותב עליו: 'אתכל ותשבע ותתר' עגלים פטומים היה מאכילה"

כתוב כאן שאילו!!! אילו ראובן היה יודע שזה הולך להיות כתוב בתורה... אז הוא היה עושה את זה הרבה יותר במסירות... נו... אז חבל... למה הקב"ה באמת לא גילה לזו? הקב"ה היה מגלה לראובן שכדאי לך... זה הולך להיות כתוב בתורה... ואז ראובן באמת היה מרכיב אותו??

והתשובה ברורה: אם ראובן היה יודע שזה הולך להיות כתוב בתורה... **לא היה כתוב בתורה כלום!!!!** רק בגלל שראובן לא ידע... רק בגלל שהיה פה מעשה נאצל מצידו של ראובן שאף אחד לא אמור לדעת מה הוא עושה... ובכל זאת הוא עשה את זה בשקט ממקום הכי טהור והכי פנימי... רק בזכות זה הקב"ה כתב את זה בתורה!!! אבל אם ראובן היה יודע כמה זה שששוה... אז לא היה שום בחירה ולא היה פה שום גדלות מצידו... וממילא לא היה כתוב כלום... היה כתוב "וישמע הקב"ה ויצילהו מידם" (ע"י שליחו ראובן שקיבל משכורתו במקום)

המסר הזה נכון בייחס לכל אחד ואחד מאיתנו!!! וכל מעשיך בספר נכתבים!!! כל התגברות וכל עמידה בניסיון איפה שאף אחד לא רואה ואף אחד לא יודע... כן... פה אף אחד לא יודע!!! אבל שם בשמים הקב"ה יושב וכותב... כל מעשיך בספר נכתבים!!! ואם היית יודע שהקב"ה כותב עליך שהיום שמרת על העיניים היית רוקד משמחה... אם היית יודע שהקב"ה כותב עליך ששתקת בבית ולא ענית מה שרצית... (כי הבנת שכעת ה' רוצה שתשתוק...) אם היית יודע את זה היית מאושר ושמח... נו... אז למה אתה לא כ"כ מאושר... כי... כי נכון... ה' כותב עלי... אני מאמין שכל המעשים טובים שלי נכתבים... אבל למה ה' לא מראה?? למה ה' לא משחרר מיידע? למה ה' לא שולח איזה פידבק... איזה חיוך משמים... למה הוא לא מראה לי כמה המעשים שלי נחשבים??

מה התשובה?? אם ראובן היה באמת רואה באופן מוחשי שהולך להיות כתוב בתורה "וישמע ראובן ויצילהו מידם"... אז זה לא היה כתוב!!! כי זה היה כ"כ שווה וכ"כ ריווחי שאם ראובן היה עושה את זה... הוא היה בסה"כ איש עסקים ממולח... זה בכלל לא היה נזקף לזכותו...

רק בגלל שהוא לא היה יודע... והוא עשה את זה נטו כי זה רצון ה'... לכן זה היה הוא!!!! ולכן הקב"ה מכתוב עלי בתורה: וישמע ראובן ויצילהו מידם!!! זה היה ראובן... לגמרי הוא...

בשביל שזה יהיה אתה!!! בשביל שזה יזקף לזכותך!! צריך שתהיה פה השקעה ונכונות מצידך!! והרי אנחנו מבינים את זה טוב מאוד בייחס לביזנס... אנחנו מבינים שמי הוא זה שגורף את המיליונים?? מי שנתן אימון במניה כשהיא היתה בשפל הכי גדול שלה... ככה זה!!!!

כאן כתובה התשובה אליך בן עליה מרומם וקדוש... שאתה יורק דם ושוחק שפתיים ועומד בניסיונות קשים ולא פשוטים בכלל... וברגעים קשים אתה שוב ושוב שואל את השאלה הכואבת: אם הקב"ה באמת מעריך את ההתגברות שלי ואת האמונה הנאמנה שלי אליו ואת העמידה בניסיונות שלי... אז איפה הוא יתברך?? למה הוא לא מחזיר פידבק?? למה הוא לא שולח לי מידי פעם מכתב עם הקדשה?? **ומה התשובה??** דבר ראשון: את הכאב אי אפשר לבטל במחי יד... אבל תדע לך דבר אחד: ש"זה ספר תולדות אדם" וכל מה שאתה עושה למענו יתברך נכתב בספר תולדות אדם שלך לנצח נצחים... ושם כתוב את כל הפעמים שכמעט קנית מכשיר וברגע האחרון לא... כתוב שם כמה פעמים כמעט נכנסת לאותו מקום שיש בו רשת ו... וברגע האחרון לא... אבל!!! יש משהו אחד שלא כתוב... ולעתיד לבא חז"ל יגידו: אילו ידע קובי שהקב"ה מכתוב עלי את כל ההתגברויות שלו... הוא היה עושה את זה בתופים ובמחולות... ואז אחד מהצאצאים שלך יעמוד ושאל כמו אדון אז נדברו... רגע... אז למה הקב"ה באמת לא גילה לו שזה הולך להיות כתוב?? והתשובה תהיה: שאם הוא היה יודע כמה זה חשוב אצל הקב"ה וזה נכתב בספר זכרון לפניו... זה לא היה חכמה וזה לא היה שווה כלום...

אז הקב"ה לא גילה לך... גזירה היא מלפניו שהוא לא מגלה!!! אבל זכותך המלאה לגלות את זה בכוחות עצמך... אני רוצה שתבין: בהלכות שבת קיי"ל שנכרי שעשה מלאכה לישראל בשבת אסור ליהנות מזה... אבל!! אם סגרת איתו מראש על מחיר... אז זה נקרא ש"בדנפשיה קעביד"- הגוי עובד בשביל הכסף של עצמו וזה לא נקרא שהוא עובד בשביל ישראל ולכן מותר... על אותו משקל כאן: אם הקב"ה יסגור איתך כבר עכשיו את התשלום והוא כבר עכשיו יראה לך וישכנע אותך שזה כדאי... אז אין בעיה!!! מכאן ואילך אתה תעשה את זה בתופים ובמחולות... אבל זה כבר "בדנפשיה קעביד"... זה כבר לא יקרא שאתה עושה את זה למענו יתברך!! תנצל את הימים האחרונים שלפני הגאולה... שיש לנו את האפשרות עדיין להפגין לפניו נאמנות ולעשות רצונו יתברך גם כשהוא עדיין לא סגר איתנו על מחיר... יש לנו הזדמנויות אחרונות לעשות את זה נטו למענו יתברך!!! לתת לו כתר מלוכה ולהמליך אותו בזה שאנחנו נאמנים לרצונו...

ותאמין לחז"ל שלוחשים לאזניך: נאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך.

למה הבריתות תמיד מתעכבות...???

מידי פעם יוצא לי להשתתף בבריתות... וכידוע: בבריתות יש תופעה כזו שהברית תמיד מתאחרת... אומרים שעה אחת ותכל'ס כמעט תמיד זה מתעכב או חצי שעה... ולפעמים יותר... (כמובן שכל פעם יש סיבה אחרת... ותמיד היא מוצדקת...)

באחת הפעמים שעמדתי וחיכיתי... ככל הנראה היה לי יותר מידי הרבה זמן לחשוב... אז חשבת... חשבת לעצמי: למה באמת הבריתות תמיד מתעכבות?? מה ההסבר לזה עד דרך הסוד?? ואז נזכרתי בגמ' בקידושין (לט.) שמספרת שרב כהנא היה מוכר סלי דקל בשוק... והוא נכנס לאיזשהו מקום והיה לו שום ניסיון של יחוד... מה עשה רב כהנא?? קפץ מהחלון!!! בא אליהו הנביא... והופ!!! קיבל אותו שלא יחבט בקרקע... אמר אליהו לרב כהנא: תדע לך!! שהטרחת אותי כעת ארבע מאות פרסאות!!! הייתי רחוק מפה 400 פרסאות... ו... ובגלל שקפצת מהחלון הייתי צריך לרוץ 400 פרסה בשביל לקבל אותך...

ואני שואל בסקרנות: אליהו הנביא מוסר פה מידע: באותה שעה שרב כהנא קפץ מהחלון... באותה שעה אליהו היה באיזשהו מקום שהוא רחוק 400 פרסה... איפה זה?? מה היה שם?? מה אליהו הנביא עשה שם?? נו... מה התשובה?? כנראה שהיה שם ברית!!! ואליהו הנביא כבר הגיע... ואז פתאום קרה מה שקרה... ורב כהנא היה צריך לקפוץ מהחלון... ואז אליהו הנביא קיבל קריאת חירום... והופ!!! הברית נעצרה... הקוואטער פתאום לא הגיע ושכחו את היין... למה?? כי אליהו כעת יצא לסנדקאות חירום אצל רב כהנא...

עכשיו הבנתי הכל!!! עכשיו הבנתי למה הבריתות פתאום נעצרות ומתעכבות...??

נו... למה?? בטח... ברגעים אלו שאני עומד פה בהמתנה לברית... יש כעת בחור בן עליה שמתמודד עם כל מיני ניסיונות... והוא מצידו עושה את הכל... אבל הניסיון קשה ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו... והניסיון רק הולך ומתעצם ואותו בחור כמעט כמעט נופל... ואז הקב"ה מזעיק את אליהו הנביא בקריאת חירום ממרחק של 400 פרסה ואליהו מגיע לתפוס אותו!!! לעמוד על ימינו לסמכו... ואני לא מבין למה הברית מתעכבת... אדוני... מה אתה רוצה?? יש פה בחור בן עליה במרחק של 200 פרסאות שעמד בניסיון קשה ואליהו הנביא מחויב אליו לפני התינוק-הלכות החדש הזה...

כן... אליהו הנביא נקרא מלאך הברית!!! הוא כביכול העורך דין שמעמד החוזה וההחתימה בין יהודי לקב"ה צריכה להיות בנוכחותו!!! אבל לא כולם יודעים שגם אחרי שחותמים חוזה אצל עורך דין... זה לא מסתיים בחתימה... זה רק מתחיל שם!! מרגע החתימה העורך דין מלווה את כל העיסקה מתחילתה ועד סופה... ואליהו מלאך הברית שהיה נוכח בברית של הליגער רב כהנא ועמד על ימינו לסמכו... הוא המשיך ללוות את רב כהנא בעוד הרבה צמתים בנושא זה... וברגע שרב כהנא נמצא ברגעים מאוד קשים של עמידה בניסיון... העורך דין לפתע הועק שוב!!! שוב לעמוד על ימינו של רב כהנא לסמכו ולתפוס אותו...

לכן!!! עם כל הכבוד לבריתות שנעשות כעת ועם כל הכבוד לחתימות חוזה החדשות שנעשות מידי יום... עדיין אליהו הנביא מחויב ללקוחות יותר ותיקים... ובעיקר: הוא מחויב ללקוחות נאמנים שכבר הספיקו להוכיח את עצמם...

זה אמנם וורט!!! אבל הרעיון הוא בודאי אמיתי לגמרי...

הסיבה שאליהו הנביא מופיע בכל ברית... הסיבה מבוארת בזוה"ק: שאליהו הנביא כביכול טען לפני הקב"ה ששם ישראל עזבו את בריתך!!! ולכן הקב"ה כביכול העניש את אליהו שהוא צריך להיות נוכח בכל המעמדות שבהם היהודי מכריז שהוא לא עוזב את בריתו יתברך... אז המעמד הרשמי והחגיגי זה הרגע של הברית עם הכוס יין ועם הטליתות ועם הרוגעלך והלחיים!!! אבל בינינו לבין עצמנו... המעמד האמיתי הוא איפה שאף אחד לא יודע... אי שם בחזרי חדרים... שם מתייצב לו היוסף הצדיק של הדור שלנו מול כל מיני חלונות וכל מיני אפליקציות אפטריות... ונדרש ממנו לעזוב בגדו בידה וינס ויצא החוצה!!!

כן... יוסף מפסיד בזה שהוא לא מחובר לרשת... "ויעזוב בגדו אצלה..." יש בגדים מסוימים שהוא לא יכול לקנות - אלא רק דרך הרשת... אבל היות והוא יודע מה זה עלול לעשות לו אז "ויעזוב בגדו אצלה..." יוסף מפסיד הרבה דברים נחשקים מהניתוק שלו לרשת...

ושוב נחזור ונשנן כאן משפט שנכתב אינספור פעמים בגיליון זה: יוסף הצדיק שמוזכר בתורתנו זה לא איזה צו"ל או פאנאט או מצומצם או מצומצם שלא מבין מהחיים שלו בענייני העולם... לא!!! מדובר ביפה תואר ויפה מראה שמבין היטב בחיצוניות... מבין מספר 1 בעולם בכלכלה... בן אדם מוצלח!!! איש מצליח!!! כשרוני... מרשים... יש לו כריזמה ותקשורת בין אישית מדהימה והוא יודע להסתדר עם כל השכבות מפרעה ושריו ועד אחרון הפושעים בבית הסוהר... בקיצור: שלא תהפוך את יוסף לאחד כזה מצומצם שלא מספיק מבין עניין... לא!!! לא!!! לא לחינם חז"ל אומרים שיוסף מחייב את הרשעים!!! בטח... יש כבר כמה שטענו לי שאני לא יכול לבא בטענות לאחרים מול פגעי הטכנולוגיה כי אני לא מבין מהחיים שלי... והם צודקים!!! אז זהו שיוסף מחייב אותך!!! יוסף היה מוצלח!!! יוסף היה מבין גדול... ידע הכל... הכיר את הכל... ובכל זאת "ויעזוב בגדו אצלו וינס ויצא החוצה"!!! המוצלח הגדול... הכלכלן מספר אחד הבין ש... שאף צריך לברוח!!! אותו יוסף שבפרשיות הבאות הוא יפתיע אותנו בחוש המסחרי הגאוני שהוא יודע איפה להשקיע ולתפוס חזק חזק... הרי כאן אותו יוסף אומר לך לברוח ולעזוב הכל!!! **אז אל תתנוכח איתו!!!**

והיוסף של הדור שלנו עומד באותו מקום... דא עקא: שאצל יוסף... עוד יעקב אבינו פתאום הופיע לו מול המסך והזהיר אותו... אבל בדור שלנו גם את זה אין... ומי יתן ליוסי שלנו כח?? מי?? אבל אנחנו לא חוששים: מקובלנו שהבא ליטרה מסייעין אותו!!! ובחור שיבין שברגעים של התמודדות הוא נמצא כעת בעיצומה של ברית קודש... שאליהו הנביא כעת נטש ברית בעיצומה ובא לעמוד על ימינו לסמכו... כן!!! זה ממש ככה!!! אליהו הנביא צריך להגיש לפני הקב"ה כל יום כך וכך מסמכים של מעמדות שבהם עם ישראל מבטאים שהם לא עזבו את בריתו... אז יש את המסמכים הרשמיים והמוכרים... עוד ברית... עוד ילד יהודי שקצת בכה וכולם אמרו מזל טוב... אבל יש מסמכים הרבה יותר איסטרטגיים... מסמכים שחושפים רגעים שאף אחד לא יודע מה עבר עליך... ובשביל אליהו מלאך הברית זה זהב! זה מסמך שסוחט המון דמעות ורגש מאבא שבשמים שמציג בגאוה גלויה את בנו יחידו הלא אתה... ומכריז מול הצדיקים בגן עדן: ראו- בני ישראל אשר בך אתפאר...

ניתן לקנות את הקונטרס

נר לרגלי

דבריך ואור לנתיבתי...

בענייני ימי החנוכה והמסתעף, מלוקט מתוך מאמרים שנכתבו בגיליון זה,

בפלא': 0548446691

כמ"כ ניתן להשיג את הספרים "אהבתי" ו"אהבת" ו"וימאן" במוקדי המכירה כדלהלן...

ניתן להשיג במוקדי המכירה:

אופקים: שפירא: 0534112035

אחיסמך: שרגל: 0527171721

אלעד: 039073067

אשדוד: 0504120311

בית שמש: נהר הירדן 9 רמה ב, מש' צוויבל

ביתר עילית ב' אזור רמי לוי 0548450998

רחובות: 0548423047

הרצה התרה: 0556705003

בני ברק: קבוץ גלילות 9- 0556728458

חזון איש 34 (פינת דסלה, דריימוס) 0527117271

רבי עקיבא- אזור הרב קוק- 0527603814

משפחת בוים רחוב השלושה 11.

קרית הרצוג: הרב גניחובסקי 20- 0527616750

הרצה תל ציון

אהבת ישראל 13/13 (ארון חשמל)

קליון: אהבת שלום 25- 0527150166

ירושלים: מרכז העיר: רחוב נחמיה 10.

בית וגן: רח' הרב פרינק 29 קומה ב'.

רמות א'- 0527189947

רמות ד'- רובין 47 קומה ב'

רוממה: המ' 29 א' 0527682281

גבעת שאול: בן עוזיאל- 0548491554

חר נוף- 0533148861

נווה יעקב- 0527119675

טלוסטון- 0527616512

קרית ספר: מרומי שדה 3 052-7174781

חפץ חיים 14 089742750

ברכפלד- 0533109169 (כולל עטרת שלמה)

פיצוץ בראשית- ברכפלד: 0527137444

גריץ פארק- 0527644795

צפון: חיפה: שטיבלאך נדבורנא/ תפארת ישראל.

נווה שאנן: טרומפלדור 3 רבינסקי 0527622736

רכסים: הורדים 4' קריצלר לתאם 0548415410

כרמאל- 0527136165 משפחת שטיימן.

טבריה- 0548441354

חצור- קריה, יונתן בן עוזיאל 3/5 0583244899

עפולה- 052-7686876

מה בחוברת???

א. כיצד לומדים להודות לה' גם על ישועה חלקית??...

ב. חנוכה הוא ההגה של הפרסומות... האם באמת הכל מתחיל ונגמר בשיווק ופרסום??

ג. מה הקשר בין נרות חנוכה להסרת עין הרע??

ד. אם הכל היה לטובה... אז למה זה בכלל קרה?? הייתי מעדיף יותר שלא יבואו שודדים ואז גם לא יצטרכו התרנגול והחמור למות לטובה??

ה. למה לדרשנים אין מספיק חומר מה לדבר בחנוכה??

ו. איפה פרשיות וישב מקץ ויגש פוגשות אותנו

להיות דבר מעצבן!!! **ואתה יודע מה ה"תסמינים" הכי מובהקים לתופעה הזו??** שאתה פתאום שם לב שיש לך נטיה לדחות את המעריב לשעה הכי מאוחרת בערב או... או... או את השחרית לשעה... איקס בבוקר... (בטח!!!! נקוט האי כלל בידך; דברים מעצבנים דוחים לרגע האחרון... אז כמובן שאל תשכח שאני כעת בעיצומו של ניתוח לב פתוח... כי... כי סו"ס הנימוק הרשמי למה אני מתפלל מאוחר זה כי כמובן "אין לי מוּיחין..." ומאוד מעניין שכל יום מחדש רק ברבע השעה האחרונה שלפני חצות היום והלילה רק אז המוּיחין נכנסים ב"כלים..." נו... באמת... על מי אנתנו בדיוק "עובדים"??? הגיע הזמן לבדוק האם זה לא תסמין מובהק של דחייה של דבר קשה לרגע האחרון!! כן... דווקא בגלל שאני כזה עוייבד... ואני תובע מעצמי עבויידה שאני לא אוהז בה... זה נהיה אצלי גוש שחור שדוחים אותו כמה שאפשר)

התוצאה העגומה היא: שדווקא אני, שכן הגעתי לאיזשהו אחיזה מרוממת בתפילה יותר מחברים שלי... דווקא בגלל זה... היות ואני לא יכול לרדת מהעץ הזה... אז אני **במו ידי משיא על עצמי את התפילה!** חבר שלי הספונטני והעממי כבר אוהב את ימי החנוכה יותר ממני... כי הוא שיהיה בריא... אף פעם לא עשה עסק... הוא הגיע למנורה. הכין את הפתילות בלי להסתבך... שפך שמן... בירך בכוונה... קצת בקול... קצת התרגש... הדליק. ההדלקה שלו עשתה מצווה... שר מעוז צור... אמר כמה מזמורים... אכל שלוש סופגניות והלך לדרכו... שנה הבאה... כשחבר שלי שוב מגיע לחג החנוכה... יש לו רגשות נורמליים לחנוכה... **אבל אני??**

היות ולפני 12 שנים הייתי יושב **שעה וחצי** מול הנרות ומייחד יחודים (ואז באמת אחזתי שם...) אז גם אח"כ שאני כבר פחות אוהז שם... ואני כעת עושה שטייגן בעוד כמה תחומים אחרים בעבודת ה'. אבל ברגע שאני רק רואה את החנוכה שלי... אני כבר יודע מראש שהסטנדרט הרוחני שלי מכריח אותי לשבת פה לא פחות משעה וחצי ועוד להיות באאורות... **ואני כעת לא אוהז שם!!! לא! לא אוהז שם!** מה הפלא שרק מגיע ערב חנוכה... אני מרגיש תעוקה ונהיה עצבני ו... ומשני הכיוונים... גם עצבני מעצם הידיעה שאני אמור להכין את הפתילות ולקרצף את הכוסיות במשך חצי שעה וגם לשבת פה יותר משעה מול הנרות... ו... זה לא בשבילי... (ואני כמובן לא מוכן להודות בה... אתה מבין לבד שאני כעת מגלה לך סודות שאני לא מגלה אפילו לעצמי) וגם אחרי שאני כבר עושה את זה... אני רק נהיה מאוכזב מעצמי... כי... כי תכל'ס ציפיתי מעצמי להיות באורות (כאשר היה "בימים ההם" שאחזתי שם תרתי משמע...) וזה בכלל לא בכיוון...

מה הפלא שלמרבה האבסורד דווקא העוייבד ה' שכ"כ הרבה השקיע בחביבות מצות הדלקת נרות החנוכה עלול לפתח את הריאקציה הכי גרועה והכי הכי רחוקה מלחבב את המצווה החביבה עד מאוד...

אתה מבין לבד שהדוגמאות שהבאתי כעת הם ממש מדגמיות... כל עובד ה' פוגש את זה בסיטואציות שלו... יש אחד שפעם הוא היה מתמיד עצום... הוא עשה שטייגן גדול בהתמדה והוא הגיע באמת לפסגות של התמדה ושקיעות בלימוד... עכשיו: מאיזה סיבה שלא תהיה הוא לא אוהז בהתמדה של פעם!! אותו אחד עלול למצא את עצמו מאוכזב

שם!!! זה באמת המושגים החדשים שיש לי כעת ברוחניות! זה באמת הסטנדרט הרוחני שלי!!! **ופתאום לחתוך את זה ? ! ?** אני מרגיש כאילו אני קצת... קצת יורד מהדרך... אתה מבין אותי?? אני לא יודע אם אתה לגמרי מבין את **עוצמת** התחושה הזו... **אז רק בתור המחשה:** אני הליטאי... ואצל הליטאים אין שום בעיה לגדל זקן צמוד... יש לי חברים בגילי שיש להם זקן צמוד ואף אחד לא רואה בזה בעיה... לעומת זאת אני במקרה כן מגדל זקן ולא צמוד. **עכשיו:** תאר לעצמך שיום בהיר אני מגיע לספר ומודיע לך: תחתוך את הזקן לחצי התורן... צמוד!!! **תגיד לי: בינינו... אין זה יראה??** זה יראה רע מאוד!!! ואפילו מחשיד... החברים שלי עם הזקן הצמוד שלהם יתלחשו מאחורי הגב שלי. מה קרה לאדון אז נדברו? הוא קצת זז שמאלה? קצת ירד מהדרך?? נכון?? **למה הם ככה יחשבו...??** הרי אתם בעצמכם מגולחים... אז מה אתם מתרגשים ממני??

כי זה לא קשור... **זה הסטנדרט שלי!!!** היות והסטנדרט שלי זה זקן באורך 15 ס"מ... אם אני פתאום חותך את זה בדרמטיות... יש פה איזה הכרזה של... של ירידה מהדרך... **ושוב: זה נטו רגשות...** אתה יכול להתווכח עד מחר ולטעון שזה סתם דמיונות וזה לא נכון... ואני אסכים איתך **אבל תסכים איתי שזו התחושה! זו תחושה חזק ה!!!**

אז תחשוב שזה בדיוק מה שעובר על בן עליה מרומם שהתרגל במשך חצי שנה להתפלל חצי שעה שמו"ע בהתלהבות עצומה... ופתאום זה "עבר לו..." אז זהו?? סיימנו?? חותכים... מורידים מחצי שעה לעשר דקות...

אתה קולט שזו הרגשה קשה ב ד י ו ק כמו שאני אוריד את הזקן???

אז זהו!!! שכמו שאת הזקן "עדיין" לא העזתי להוריד לחצי התורן!!! ככה את התפילת שמו"ע שלי ארך לי המון המון זמן עד שהעזתי לקצר!!! עכשיו: תנסה להיכנס לראש שלי... פעם!!! לפני עשר שנים הייתי במדרגה מאוד גבוהה בתפילה שאני מסוגל להתפלל חצי שעה שמו"ע במתיקות ולא לשים לב שהזמן עובר... ומאז קרו הרבה דברים טובים אחרים... שכתוצאה מהם ההתלהבות דעכה וכעת **אני לא צריך** חצי שעה שמו"ע... **אין לי מה לעשות** עם חצי שעה שמו"ע... ותחשוב שאני **לא מסוגל לרדת מהעץ הזה!** תחשוב מה קורה לכן אדם שהוא מצידו מתפלל עכשיו שמו"ע כמו כולם... שמונה עד עשר דקות... אבל יש לו איזשהו מחסום רגשי שהוא חחייב למרוח ולמתוח את התפילה חצי שעה. תנסה לתחושות של כזה בן עליה... תנסה לחשוב מה עובר עליו כשהוא מגיע לתפילת מעריב... **רוצה לשמוע הגדרה במילה אחת?? קוראים לה: אאאאאאאא... זו ההגדרה!!!** עוד פעם הגיע המעריב המתיש הזה שאני הולך לחלום בו עשרים דקות... עוד פעם הגיע השמו"ע הזה שאני הולך להתנדנד ולהתנדנד ולהשתעמם בו חצי שעה... והכי הכי: עוד פעם הגיע השמו"ע הזה שאני מצפה ותובע מעצמי להתלהב ולהתרגש ולכוין כמו שהיה פעם... ואני לא מגיע לזה...

קוראים לזה אאאאאא אחד גדול!!! התפילה נהפכת

טייס לא מהסס לנחות כי תמיד ניתן להמריא שוב.

מי שזוכר... בשבוע שעבר נכתב כאן מאמר על חביבות המצוות... שאנחנו דווקא מחפשים עוד ועוד אתגרים במצוות... אנחנו בעניין וכו' וכו'...

בקיצור: במאמר הזה נכנסתי לאורות... והסברתי כמה זה גישמאק להעמיס כמה שיותר בעבודת ה'... עם כל התובענות המתאגרת שבה

עד כאן מה שכתבתי בשבוע שעבר!!! כעת אני רוצה להפוך את הקערה על פיה... ולהציג את הצד השני של המטבע...

אפתח בדוגמא: לפני עשר שנים כשהייתי בחור... היתה תקופה שעשיתי שטייגן גדול בעבודת התפילה... עסקתי ועמלתי בזה והתעליתי בזה והגעתי באמת לפסגות גבוהות בעבודת התפילה וזה כמובן הגיע לידי ביטוי מעשי **בתפילות ארוכות!!!** שאם פעם הייתי מתפלל שמו"ע שבע דקות... פתאום קבלתי חשק והתלהבות ומתיקות הרבה יותר גדולה. והתפילה התארכה **לעשרים דקות!!!** ומדובר היה בחיזוק אמיתי!! חיזוק משמעותי שתפס!!! לא איזה מבצע חד פעמי... זה לא היה כמו עוד איזה מבצע חד פעמי שהולכים על כל הקופה ואח"כ יורדים מזה לגמרי... מדובר היה בחריש אמיתי ותקופה ממושכת שבאמת הגעתי לשיעור קומה חדש ויותר מרומם בעבודת התפילה...

עכשיו!!! אחרי חצי שנה של פסגות כאלו מרוממות בתפילה... כצפוי... לאט לאט ההתלהבות התחילה קצת לרדת... וכאן חשוב לי להדגיש: שההתלהבות ירדה לא בגלל שירדתי מזה!! ולא בגלל שירדתי ברוחניות!! **לא!!! לא! חשוב לי להדגיש שלא!!!** ההתלהבות ירדה בגלל שפשוט המשכתי... המשכתי להתעלות בעבודת ה' בעוד כמה תחומים אחרים... וכעת נניח תפסתי חיזוק חדש בהתמדה בלימוד או בעבודת המוסר... מטבע הדברים מוקד ההתעניינות עבר גם (לכפ"פ) לתחומים אחרים בעבודת ה'. וכתוצאה מזה ההתלהבות בתפילה נהייתה קצת פחות. **וכאן מתחיל הסיפור המוכר והעצוב שעד היום לא לגמרי סיימתי איתו!!!** הסיפור הוא שהיות וכבר חצי שנה התרגלתי לסטנדרט רוחני תובני של תפילת שמו"ע שאורכת לי עשרים דקות!!! **אז זה הסטנדרט שלי!** זו הרמה הרוחנית שלי!! כאן אני אוהז!!! דא עקא!!! שהיות וההתלהבות כעת קצת דעכה... הרי לפי מינון ההתלהבות הנוכחית שיש לי כעת... התפילה כבר לא אמורה לארוך לי עשרים דקות... אלא רק עשר דקות... **דא עקא!!! שאני כבר לא מסוגל לרדת** מהסטנדרט הרוחני שאני אוהז בו!! אני לא מסוגל פתאום לקצר את התפילה בחצי... לא... לא מסוגל... אני רואה את זה כ... כפשטיט רגל... **מה... זהו?? ירדתי מזה???**

ואני רוצה שתבין: אם זה היה סתם איזה חיזוק צדדי שקבלתי ע"י... טרנד כזה שהיה ועבר... אז נו... לא קרה כלום... אבל כאן מדובר בעליית מדרגה רוחנית **אמיתית** שהגעתי אליה!! אני באמת אוהז

באוויר... אבל הוא רוצה גם לנחות טוב... ולדעת לנחות נחיתה זה ההההמשימה של טייס טוב...

דא עקא!!! שבמשפטים שלי האלו יש משהו מאוד שובר ומדכא...

כי... כי אני עכשיו המראתי למדרגה מאוד גבוהה... רק עכשיו גיליתי את האור הגדול... את האור של התפילה... של ההתמדה... של קרבת אלוקים... הדבר שכעת הכי מטריד אותי זה איך אני נשאר פה לנצח!!! לא רוצה לזוז מפה... לא רוצה לחשוב על אפשרות שאני יורד מזה... ואז מגיע אדון אז נדברו עם טיל נגד מטוסים ומחפש לקרקע אותי...

אין לך עוול יותר גדול מזה!!! (ואני יודע! ושלא תגיד שלא אמרתי!! יהיו בחורים עוייבים שיקחו את העלון הזה בחמת זעם ויזרקו אותו לשירותים... והם אפילו לא ידעו שכתבתי את זה מראש... כי הם יעשו את זה עוד הרבה לפני שהם יגיעו לשורות האלו...)

אז זהו שלא!!! וכאן יש נקודה מאוד מאוד עמוקה שצריך להבין אותה:

אם אתה כעת בתקופה מרוממת וטפסת לאיזושהי מדרגה מרוממת שאתה כעת אווז בה... ואתה יושב בה טוב ומתמקם בה וזה תופס... אז זהו!!! זה קיים!!! זה קרה!!! זו עובדה!!! יש פה נכסי דלא נידי!!! אתה כעת תוקע פה דגל של כיבוש ואתה מכריז שזו המדרגה שלך...

עכשיו... זה לא סתירה שיהיה לך נחיתה... וגם כשתנחת מזה... ותרו מזה ויגיעו ימים שאתה תרגיש שאתה לא אווז שם... זה לא סתירה שזה קיים!!! אתה תמיד לחזור לשם... כי זה נכס שקנית אותו... זו פסגה שאתה כבר אווז בה... אז בסיידר... לא תמיד צריך להיות שם... זה כמו אמריקאי שקנה דירה בישראל ואז רגוע לחזור לארה"ב... למה??? נכון שחזרתי לארה"ב... אבל שמתי רגל בארץ!!! אני תמיד יכול לעלות על מטוס ולהגיע לבית שלי בארץ... וזו תחושה מאוד נכונה ומונבת... ממילא!!! הפחד מהנחיתה הוא לא נכון... זה לא שאם אתה נוחת אז לא עשינו עסק... ירדנו מזה... זה לא שאם אני הפסקתי להתפלל חצי שעה זה אומר שזהו... אני כבר לא מחבר ספר "אהבתי" לא!!! חלילה!! הנכס הזה קיים אצלי... המפתחות בידיים שלי ולפי הצורך... אני תמיד יכול לחמם מנועים לכיוון הזה ולהגיע לשם...

טייס לא מפחד לנחות!!! כי הוא יודע שהוא תמיד יכול שוב להמריא!!!

אתה יודע איזה טייס לא יכול להמריא?? מי שלא יודע לנחות... מי שלא יודע לנחות... מה הוא עושה??? הוא משייט לו בשמים עד שנגמר המנוע... ואז הוא מתרסק... ואז באמת אין לו אפשרות להמריא... זה בדיוק מה שקרה לי ואסור שיקרה שוב!!! גם כשמטפסים למדרגות... צריך להתלמד לרדת מהם כשצריך... מתוך ידיעה שזה לא בורח לי!! אני תמיד יכול שוב להמריא לשם... אבל למען ה'... אל תתעקש להישאר באוויר!!! אתה סתם שורף מנוע יקר ואז באמת לא תוכל יותר להמריא... כי לא יהיה את מי... אנא: שמור קשר עין עם הנפש שלך!! קח את המאמר הזה לתשומת לבך... הוא בנפשנו!! כמונן למבינים בלבד...

לא חתכתי... אבל את ההלל קיצרתי... וגם את הנענועים שפעם היו אורכים לי שעה... גם אותם צמצמתי למינימום כמו ככולם... ובהתחלה ארך לי זמן לבלוע את הגלולה שהסטנדרטים שלי השתנו... היה לי קשה לעכל שאני מדליק נרות החנוכה עם "הדלקה עושה מצוה" פלוס מעוז צור... פלוס סופגניה וכמה בקשות פטריות ושלוש!!! אחר אחר שלוש שנים של שיקום יחסים מול החנוכה שלי... אני מוכרח לציין שהשנה הוצאתי את החנוכה ואני פתאום מרגיש שהיא כבר לא מאיימת עלי! אני כבר לא מרגיש את התעוקה שהייתה לי עד כה מהשעה וחצי מול הנרות... זה בסיידר!!! אני כבר יודע שגם הדלקה עושה מצוה... אוהו... עכשיו לאט לאט אני מעיז להתקרב שוב לחנוכה... ואם בהדלקה הקרובה אני פתאום אתרגש... ויתחשק לי להתבטא ובטעות יצא לי להיות 40 דקות מול הנרות... אין בעיה!! זכותי!!! אבל למחרת??? בהדלקה של היום השני?? פרנציפ לא!!! מה... בגלל שאתמול היתה לי התרגשות ולכן נשארתי פה שעה... לכן היום שאני עייף אני צריך להכריח את עצמי לעשות משהו שאני לא אווז בו???

בקיזור: מה אני בא לומר?? שאם בשבוע שעבר נכנסתי לאורות ודברתי שאנחנו מחפשים להחמיר ולהתבטא מול הנרות ומול עבודת ה'...

אז הנה!! כעת הבאתי לך את הקונטרס!! זה לא תמיד חכמה!!!

זה לא תמיד חכמה להעמיס משהו שאנחנו לא תמיד אווזים בו...

ממילא היום... כשאני רואה בחור בן עליה שבאמת רואים עליו שהוא עולה ומתעלה ומגיע לפסגות רוחניות... כשאני רואה אותו מתחיל להאריך בשמו"ע מתוך מתיקות וגישמאק... מצד אחד מרנין ומרגש לראות כזה בן עליה... מצד שני אני נאנח!!! כי אני מכיר מידי טוב את ההמשך מניסיון אישי... אני מיד שואל את עצמי: כשהתלהבות תרו וכבר לא יהיה לו כ"כ סיבה להאריך בשמו"ע... האם הוא ידע גם לנחות נחיתה רכה?? או שבעוד חמש שנים כשאני אגיע לכאן... אני אראה אותו במקום גורר את עצמו באחד עשרה בלילה לתפילת מעריב ומתנדנד חצי שעה ככה בעייפות כיו... כי איך אפשר לרדת מהעץ??

אני כבר עכשיו מרחם עליו!!! נו... אז תכל'ס... מה אני רוצה עכשיו??

שמהיום אם יש לך התלהבות בתפילה... אל תתלהב... אל תתפלל ארוך...?? תדכא את ההתלהבות הזו...?? תקפיא אותה??

חס ושלוש!!! אדרבה ואדרבה... אם יש לך מתיקות ועריבות ואתה נמצא בתקופה מיוחדת של שדה תעופה ואתה מטפס לאוויר פסגות... תן לזה... שחרר גז... תנסוק... תטפס... תגיע לזה!!! תאפשר לעצמך להגיע הכי גבוה שאפשר... (כמונן כל דבר בשיקול דעת... בלי שגוונות) אבל תמיד תזכור שאני כעת במצב טיסה!!! אני כעת אוויר!!! והיות ומה שאני עושה כעת זה מעבר לנורמה ורחוק מאוד מעיקר הדין... אז צריך לקחת בחשבון שהמטוס יום אחד ינחת!!! ואסור שזה יהיה נחיתה אונס!! אף טייס לא מחפש לגור באוויר!!! הוא כן רוצה להמריא... הוא כן רוצה לטוס

מעצמו על בסיס קבע!!! הוא ישב וילמד שלוש שעות בהתמדה עצומה ויצא משם חסר סיפוק לחלוטין... למה??? כי לפני שמונה שנים... אי שם בתקופה הכי מרוממת שאחזתי בה... הגעתי לסטנדרט של שש שעות לימוד ללא הפסקה!!! ומאז זהו!!! נכנס לי לתוכנה שזה הסטנדרט הרחוני שלי!! שם אני מעמיד את עצמי!!! ואם היום אני לומד רק שלוש שעות... אז אני אכזבה מהלכתי!!! ... ו... ואז מה קורה???

אחד מהשטים: או שהוא מכריח את עצמו בכח להיאחז בסטנדרטים שהיו לו פעם... שהמשמעות הנוראה היא שכל שעה נוספת שהוא לא אמור כעת לשבת מול הגמ'... והסיבה היחידה שהוא כן יושב זה רק בגלל שהוא לא יכול לרדת מהעץ... המשמעות היא שבכל שעה כזו הוא במו ידיו משניא על עצמו את התורה הקדושה... והאפשרות השניה היא שבסוף הוא כן ירד מהעץ והוא כבר לא יתמיד כמו פעם... אבל הוא כל הזמן ירגיש אכזבה וחוסר מיצוי... שהוא לא עומד בסטנדרטים שהוא אמור לעמוד בהם... ואני כבר לא יודע מה יותר גרוע...

זה אסון!!! אסור שזה יקרה לנו!!! בנפשנו הדבר!!!

אין לך מושג כמה בני עליה מרוממים עלולים להיות תקועים בקונפליקט הזה... ואפשר לסחוב את זה שנים ע"ג שנים... ואני מדבר מניסיון אישי... שהוא גם די טרי... לפני לא הרבה זמן רק קלטתי את הבעיה שלי...

אני אנקוט בעוד דוגמא אחת ואחרונה: הלל!!! גם האנשים הכי יבשים בתפילה... כשמגיע ר"ח או חג ואומרים הלל... הם נכנסים לאיזושהי התלהבות מסוימת... אבל שמתי לב שאצלי זה בדיוק הפוך... רק מגיע הלל... אני מרגיש מין גוש שחור מבפנים... סוג של משהו מלחיץ... שכאילו יש עלי כעת משקולות כבדים שאני לא יודע איך להתפטר מהם... ולמה???

כי שוב: בימים הכי טובים שלי הגעתי להתלהבות כזו גדולה בהלל... שהייתי אומר הלל מאוד מאוד באריכות... בניגון... ובחיות והתלהבות... ש... שבשביל לעשות את זה גם היום אני צריך המון המון אנרגיות שאין לי אותם עכשיו!!! כי עכשיו אני ב"ה עושה שטייגן בעוד תחומים בעבודת ה'... אבל אם אני לא מקבל את הנתון הזה ואני כן ממשיך לתבוע מעצמי להמשיך בסטנדרטים של פעם... אז אני מושך את ההלל בכח... מורח את המילים ומנסה בכח להתרגש ולהתלהב כשאני לא שם... וממילא הכל נהיה כזה מעייף ומאכזב ונמרח ו... ודי... גם הכרחתי את עצמי להיות באורות... וגם בסוף לא הצלחתי... אני משתמש בכל מיני דוגמאות כדי שמי שזה נוגע אליו יצליח לקשר את זה לסיטואציה שלו...

(מי שמבין על מה אני מדבר... מבין הכי טוב... ומי שלא מבין... כנראה שזה לא נוגע אליו... אז אין צורך לפתוח שוטנשטיין להבין על מה אני מדבר...)

עכשיו: איש בשורה אני!!! ברגע שקלטתי את הנקודה הזו... אז באמת חתכתי!!! את הזקן אמנם

מהם ב' ברכות שמברכים על הנר? ומה ב' ברכות שמברכים על הסופגניה?

שבוע שעבר דברנו על בני הכפר שלנו שהשנה לשם שינוי עלו לירושלים לכבוד ימי החנוכה כדי לגמור בשייר מזמור את ההלל ולהקריב תודה לה' על הישועה שעשה לידידנו שהתרפא מחליו... ואכן הגענו ביום שני של חנוכה... לקראת בין הערביים הספקנו אפילו להשתתף בהטבת הנרות במקדש... וגם בהדלקת נרות החנוכה של הראש בית אב בלשכת בית המוקד... וכעת הגענו לבית האכסניה שאנחנו רגילים להיות אצלו... כן... היינו פה לפני פחות מחודשיים... הוא קיבל אותנו בשמחה ובהפתעה... ותוך חצי שעה אמא כבר היתה במטבח יחד עם בעלת האכסניה... הם עושות שם "דברים טובים..." אנחנו הגברים - התחלנו לדבר בלימוד בסוגיית שריפת הפתילות והשמנים דתרומה שנטמאו באב הטומאה... האם מותר לשרוף אותם עם הפתילות שנטמאו בולד הטומאה אפילו שמוסיפים טומאה על טומאתם... (אגב: זה לא רלוונטי לחנוכה, כי בחנוכה אסור להדליק בשמן של תרומה שנטמאה...) הם כבר שוקדות על "הפתעות" במטבח... אחרי חצי שעה הודיעו שהפעם הכנו לכם הפתעה!!! סופגניית תרומה עם שמן וריבת מעשר שני... (שכחתי לעדכן שאנחנו כהנים) אה... מה אתם אומרים על זה?? אוהו... לאבא אך כמה שניות לעכל את ה"סופגניה" אבל אמא ראתה שהוא קצת... קצת מבוהל מהמתכון היצירתי... אבא שאל את אמא... תספרי לי בדיוק מה... מה הסיפור... מה עשיתם?? מה פירוש... הגיעו השכנים כמו כל יום עם הפרשת חלה!!! הניחו את זה פה בסל... הרבה הרבה מקרצות של עיסה... ואנחנו החלטנו לעשות מזה סופגניות... עד כאן בסדר???

הלאה... אבל ס"ס סופגניה צריכה הרבה שמן... וצריכה גם ריבה... אז היות והגענו לירושלים יש לנו הרבה מעות מעשר שני, החלטתי לחלל את המעות על הריבה ועל השמן... אז הסופגניות הם תרומה - חלה, והריבה והשמן הם מעשר שני... מה הבעיה???

אבא ובעל הבית חייכו... ו... והתחילו להיכנס להרפתקה... אז ככה: דבר ראשון במקרה לבעל הבית עצמו אין בעיה עם זה... כי הוא "במקרה" תלמיד של רשב"י ולפי רשב"י מותר להביא קדשים לבית הפסול... (העניין הוא כן בקצרה: אם שני לטומאה יגע בסופגניה של תרומה הוא יפסול אותה, אבל אם הוא יגע בסופגניה של מעשר שני הוא לא יפסול אותה... עכשיו: אחרי שעירבבתם מעשר שני עם תרומה, עכשיו אם יבא שני לטומאה ויגע בסופגניה, הוא יפסול לא רק את התרומה, אלא גם את המעשר ש"לא מגיע לו להיפסל" בשני לטומאה, זה נקרא מביא קדשים לבית הפסול שרובן אסור ול"ר"ש מותר) אבל אבא כנראה לא יאכל את הסופגניות האלו... אבל חוץ מזה!! אבא התחיל לתחקר את אמא... איך חיללת את המעות מעשר על הריבה והשמן? איך ידעת ל"תמחר" את זה? אל תשכח... הסופגניה עצמה היא תרומה... ורק השמן והריבה זה מעשר שני... האם פעם בררת את ההפרש כמה עולה סופגניה ע ריבה ושמן וכמה בלי כדי לדעת כמה מעות מעשר שני אפשר לחלל...

בקיצור: אם אתה סיבכת... אז אמא ובעל הבית הסתבכו שבעתיים... אבל הם לא הסתבכו!! כי הם היו בקיאות בחשבונות האלו... זה מעשים שבכל יום... מה שבטוח באותו יום זכינו לברך שתי ברכות על הנר חנוכה, להדליק ושעשה ניסים, ואילו בעל הבית זכה לברך גם על הסופגניה שתי ברכות, על אכילת תרומה ועל אכילת מעשר שני... אבא שלא אכל את הסופגניה... אמא תפצה אותו, וכנראה מחר היא תצייד אותו במנחת מרחשת שהוא יזכה להקריב מחר... כן... יש אמנם חמש מנחות, אבל בחנוכה, היות ואנחנו מחזרים אחרי מאכלי שמן... אז נקריב מנחת מרחשת שמרבים בשמנה, אמנם אבא לא יוכל לאכול אותה, ולא רק בגלל שזה לא הבית אב שלנו, אלא בגלל שזה מנחת כהן ש"כליל תהיה לא תאכל..."

5 לפנות בוקר... לפתע נשמע קולו של גבני כרוז עמדו כהנים לעבודתכם ולויים לשירתכם וישראל למעמדכם... התעוררנו בזריזות עצומה... רצנו למקוה... ומשם לבית המקדש... בדרך כבר שמענו את התקיעה תרועה תקיעה של פתיחת שערי העזרה... קרררר!!! יום סגרירי... יורד גשם!!! 8 מעלות... אבל רק נכנסנו ומול עינינו מחזה מרהיב של אלפי פרחי כהונה מהלכים בזריזות עצומה בריצה של עקב בצד גודל ברגלים יחפות... איך הם לא רועדים מקור?? עזוב... לא תבין... בבית המקדש בוערת אש... אש של רצון אהבה... אש של שכנית כבוד... רק לזכות לראות את הליגער סנהדרין נכנסים אחד אחד ללשכת הגזית כדי להיות שם מזמן שחיטת התמיד... לזכות להיות בקרבם זה כבר "הוי מתחמם כנגד אורם של חכמים..." ואז הגיע הרגע המרגש שאחד עלה לגג העזרה לבדוק שאכן האיר פני כל המזרח... כן... ביום כזה סגרירי זה לא כ"כ פשוט לראות שאכן האיר פני המזרח!!! ואגב: אל תשכח שאנחנו כעת ביום כ"ז כ"ח בכסליו... שזה אחד הימים הכי מטעים!!! שהרי בימים אלו הלבנה מתחילה לזרוח ממש בסוף הלילה... ו"פעם אחת עלה מאור הלבנה ודימו שהאיר מזרח" וכאן צריך מומחיות מיוחדת לזהות שזה אור החמה ולא אור הלבנה... ואכן אותו אחד עמד והכריז: האיר פני כל המזרח...

אבל זה לא מספיק!!! הממונה חוזר ושואל אותנו: עד שבחברון?? האם מתחילה כבר להאיר זכות ישיני חברון?? והוא אומר הן!! כן... האבות הקדושים שעבדו את ה' במקום הזה... האם זכותם מאירה לנו ואפשר לגשת להקריב את התמיד?? והוא אומר הן!! שחטו את התמיד... והקטירו את הקטורת...

הגיע עת הטבת הנרות!!! מטבע הדברים בימי החנוכה הרגע הנשגב ביותר זה הרגע שהכהן נכנס להטיב את הנרות... ב"ה תוך שתי דקות עברה הרינה שאכן נר המערבי נשאר דולק...

הגיע עת ניסוך היין ושיר של יום... בחנוכה אמנם החליל לא מכה לפני המזבח!!! (שבוע שעבר טעינו בזה ותודה לכל מי שתקין אותי...) אבל השיר של יום של חנוכה מאוד מזכיר לנו את החליל... תנחש למה?? כי השיר של יום של חנוכה זה "ארומסך ה' כי דילתיני" שבמשך הקיץ קבלנו את מביאי הביכורים במילים האלו ושם החליל כן ניגן לפנינו!!! אבל דווקא עכשיו... מסוכות ואילן נדם קולו של החליל... גם מביאי הביכורים של זיתים ושמן כבר לא יזכו לקבלת פנים של החליל (כי מסוכות ואילן זה לא זמן שמחה) אבל לכה"פ יהיה להם איזה מזכרת במקום... ובשיר של יום של חנוכה הלוויים ישוררו "ארומסך ה' כי דילתיני" ויחשבו גם על אותם יהודים מיוחדים שהסכימו לעלות לירושלים עם הביכורים גם כשהם ידעו מראש שלא מחכה להם קבלת פנים... עכ"פ זכינו להיות נכוחים בשייר של יום ולהשתחוות שלוש השתחוואות!!! כן... באמצע השיר יש שלוש הפסקות באמצע... שאז הכהנים שנמצאים על שלחן החלבים תקעו הריעו ותקעו והשתחוו העם...

אבל חכה!!! לא סיימנו עם ההשתחוואות... אפילו לא התחלנו!!! אל תשכח שאנחנו נמצאים בחנוכה... ובחנוכה אם אתה זוכר אנחנו מודים לקב"ה על אותם יוונים ש"פרצו חומות מגדלי" ו"נעשה נס לשוננים" וכנגד ה"ג פרצות שהם פרצו בחומה תקנו לנו חכמים י"ג השתחוואות... אמנם התקנה הזו תקפה לכל השנה כולה... אבל במשך השנה אף אחד לא הולך עכשיו לעשות סיבוב שערים ולהשתחוות... במשך השנה יש עוד כל מיני נושאים אחרים במקדש... אבל כעת בחנוכה שזה הרי עיקר הנס!!! אז החלטנו כל בני החבורה להתאסף יחד ולצאת בסיבוב שערי העזרה ויחד להשתחוות את כל ה"ג השתחוואות...

ואת התיאור מהסיבוב שערים נאלץ להשאיר או לשבוע הבא... או לשיבנה בית המקדש...

נר חנוכה, מצוה חביבה עד מאוד...

בדוק ומנוסה!!! מי שמתאמץ לקיים מצות נר חנוכה ומאמץ שיש בכח המצוה הזו להאיר בנשמתו... זה... זה עובד!!! אחרי חנוכה מרגישים משהו יותר בהיר... יותר חי... יותר מתלהב בעבודת ה'...

רגע... אתה מבטיח?? ואם לא?? ואם אני אשתדל לקיים את המצוה כתיקונה וזה לא יקרה... לא ארגיש איזה שינוי בעבודת ה'... אז אני אקבל את הכסף בחזרה...?? אז זהו שלא!!!

בנר חנוכה אנחנו בעיקר עסוקים בלהאיר לה'!!!

אנחנו מדליקים לה' את הנר!! אנחנו מאירים לו!! ובמה אנחנו מאירים לו?? מה החושך היחיד שכביכול רק אנחנו יכולים להאיר אותו? אור של אמונה!!! האם להאמין בה' או לא זה נטו בידיים שלי... אני אחליט האם להבעיר את האש הזו או לא...

וממילא כעת אני--- כביכול חשוך לה'!!! ואני בבחירתי יכול להאיר את החושך הזה ובאותה מידה לא... ואם אני מדליק נרות חנוכה מתוך אמונה תמימה שאני בכל מצב הולך אחרי ה' ומאיר לו... אז אני הארתי לה'... את מה? את עצמי!!! הבאתי לו אותי!!!

האם הקב"ה יחזיר פידבק ויאיר לי בחזרה?? עזוב... מה אתה מעררב שני הישגים ביחד... אבל בדרך כלל הקב"ה מחזיר... אבל חבל להתנות את זה מראש... חבל להעמיד את זה כתנאי קודם מראש... זה הורס את כל הרעיון... אני פה בשביל להאיר לה'!!! זה מספיק סיבה לכשעצמה!!!

לאותם בחורים שזה לא לגמרי ברור להם!!! **להזכירכם: נר חנוכה מצוה חביבה היא עד מאוד** **וצריך לזרה בה מאוד!!!** כך לשון הרמב"ם... קצת מצחיק לדבר על זה... אבל צריך לדעת שאם הרמב"ם אומר שהיא מצוה חביבה עד מאוד... זה אומר שיש בנר חנוכה כח להאיר ולהשפיע על השטייגן שלך לאורך זמן חורף הקרוב... כך שכדאי לקחת את המצוה הזו ברצינות ולא לזלזל בה!!! כל אירוע או טיול או מפגש משפחתי שאתה מתכנן אותו לימי החנוכה **חייב להיות מתואם עם זמן הדלקת נרות!** או שאתה **מספיק לחזור** עד זמן ההדלקה... או שאתה **יוצא רק לאחר** זמן ההדלקה... **זה לא פשוט!!!** אז זהו שתקח את זה בחשבון!!

את כל האירועים שלך תעשה לפני כן או אחרי כן... כי חנוכה זה הדלקת נרות ואמירת ההלל ולא שום דבר אחר!!! כך אירוע או חגיגה או טיול הוא לגמרי דבר הרשות... אפילו להבדיל ההדלקה של הרבי שליט"א או הטיש או כל מסיבת חנוכה זה רשות... ואילו ההדלקה שלך היא מצות היום והיא חובה!!! מה תגיד?? מותר... בדורות האחרונים נהגו להקל ואפשר להדליק גם מאוחר... אין בעיה... יתכן שאתה צודק... אבל זהויר בני ישר לו הבטחה שהוא יזכה לבנים ת"ח וכ"ש הוא עצמו... ואם אתה מקל... אז אתה לא בכלל זהיר בנר!!! כך מפורש בדברי ר' יצחק סגי נהור מגדולי הראשונים שהסביר שזו הסיבה למה ההבטחה הזו לא מתקיימת, כן, כולם מדליקים נרות חנוכה, אבל לא כולם זהירים בזה כ"כ... ומתברר שזה באמת ככה!!! יש לנו ניסיון לפספס את הזהירות בהדלקת נר חנוכה וחבל... זו מצוה חביבה ו... ולא כ"כ קשה... אז קח את כל הפרסומות של הסגולות הזועקות מעל כותרות לוחות המודעות מי מוכן להפסיד את הסגולה היקרה וכי... הגיע הזמן להעתיק את זה למקומות הנכונים!!! לתקנת חז"ל גמורה!!!

ד"י... נמאס לי מהמסגרת... שוברים מוסכמות...

כמידי שנה... כשמגיעים הפרשיות האלו, פרשת וישב מקץ... כאן בגיליון אז נדברו המנהג הוא להציץ קצת לסוגיה הרחבה והמרתקת שנקרא בלשון יחזקאל: עץ יוסף ועץ יהודה!!! מה ההבדל ומה המאפיין בין שתי ההנהגות האלו... ואיפה כל אחד מאיתנו ממקם את עצמו... האם בהנהגה של יוסף או של יהודה... וכמובן מאי נפקא מינה... והכי הכי: איך מבינים אחד את השני... איך מצליחים ל"קרב אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים בידך"? איך מצליחים להבין אחד את השני... אולי ככה נזרז את הגאולה שכבר מתעכבת מסיפק זמן בגלל זה...

הנושא הזה כאמור מאוד מרתק... ויש לו המון שלוחות ופרטים והיום נתפוס נקודה אחת... ובכן: אחד המאפיינים וההבדלים בין יהודה ליוסף: יוסף זו הנהגה של **נצחונות** ואילו יהודה זו הנהגה של **התמודדות**! אם אתה רוצה לנצח את עמלק... הכתובת היא יוסף... " יעקב אבינו כבר לימד אותנו ש"אין זרעו של עשיו נופל אלא בידי זרעו של יוסף..." (עיין בבא בתרא קכג:) רק יוסף יכול לנצח את עמלק ולסיים איתו!!! אבל בשלב של **ההתמודדות**? בשלב הביניים... שכעת לא הגיע שעת הכושר להילחם ולנצח (שעדיין לא הניח לך ה' אלוך מכל אויבך מסביב)... כאן הכתובת היא יהודה!!! ליהודה יש כח התמודדות מול עמלק לא לנצח!!! להתמודד!!! לאורך כל הדורות נחלת יהודה נוסקת לעמלק שמקומו בנגב ובמדבר העמים... זו חלוקת תפקידים בין יהודה ליוסף... לנצח-- או -- להתמודד זה שתי כוחות שונים לגמרי...

אנחנו מוצאים את ההבדל הזה בין איש לאשה... איש תמיד יותר חזק מאשה... אם מגיע פתאום אויב שצריך לנצח אותו... האשה זה לצד ונותנת לבעלה לרדוף אחרי הגויק... רק הבעל יודע להרוג גוקים (פלוס שירות ח"ק ולקרא לה רק כשהאיועו הסתיים) זו הממלכה של האיש!!! אבל כשמגיעה התמודדות... זו כבר הממלכה של האשה!!! האשה יודעת להתמודד מול קשיים הרבה הרבה יותר טוב מהאיש...

כמובן שזו דוגמא בעלמא... אבל זה רק מראה לנו שיש הבדל בין להתגרר- לבין- לנצח!!! זה שתי כוחות שונים... (אגב: זה קצת נכון... כי באמת הנהגת יוסף זה בחינת איש... ויהודה זה בחינת אשה) כשיש לנו מלחמה מול קליפת עמלק... מי הכתובת לנצח?? **יוסף!!!**

אבל עד אז... לא מלחמת התמודד מול המי תשובת **יהודה!!!** --- עכשיו: למה זה באמת יוצא ככה?? **הענין הוא ככה:**

הרי מה הויכוח בין יהודה ליוסף בפרשה שלנו? יוסף טוען לכל השבטים שכולכם צריכים להתבטל אל... השמש והירח ואחד עשר כוכבים, כולם צריך להשתחוות לי ולתת לי את המושכות ואני אנהיג אתכם... ועל זה בדיק האחים מקנאים בו!!! ומאיך מי מייצג את הצד שכנגד?? **יהודה!!! יהודה זה ההיפך הגמור מיוסף!!!** לא!!! אף אחד לא צריך להתבטל אלי... אף אחד לא צריך להשתחוות אלי... אדרבה... כולם אוהבים, כולם ברוכים, כולם קדושים, המלכות של יהודה מתבטאת בזה שהוא מכיר בכוחו של כל אחד ומעצים אצל כל אחד את התפקיד היחודי שיש רק אצלו... ויהודה תובע ממנו... אדרבה... לך בכוחך זה ותמליך את הקב"ה... (את הויכוח היה אנחנו גם מוצאים בין משה ליהושע, יהושע ושמואל אפרים מדיעזע

מאלד ומידד שמתנבאים במחנה... ואילו משה שמח ואומר: מי יתן כל עם ה' נביאים... ואכמ"ל) **הבנת?** המלכות של יוסף מתבטאת בזה שכולם מתבטלים אליו... כולם משתעבדים אליו ומפקידים בידיים שלו את הכח שלהם ואז יוסף מקבל את הכוחות לפעול עם כל העוצמה למען כבוד שמים בשם כל ישראל... **לעומת זאת המלכות של יהודה זה ההיפך הגמור מן הקצה לקצה**... יהודה משאיר את הכח אצלנו... אדרבה... יהודה עסוק בלהוכיח לכל יחיד ויחיד כמה אתה לבד חשוב אצל אבא שבשמים... אבא שבשמים מחכה לך ורק לך... תתפלל אתה... תעשה מצוות אתה... וקבד שמים כולו מתחיל ונגמר בך בך בך... כח היחיד!!!

נו... מה התוצאה הישירה של הויכוח הזה?? שברגע שהמלכות בידיים של יהודה... אז יהודה באמת נותן לכל יחיד ויחיד את הכח והתעצמות... כל יחיד בפ"ע לומד לעבוד את ה' ולהתרומם ולהגיע לתפקיד היחודי שלו... אבל!!! מה קורה אם יום אחד מגיע עמלק ומכריז עלינו במלחמה... וכשיש מלחמה... כאן צריך צבא... וצבא מוכרח להיות ממסדי!!! מסודר!!! וציינתן הוראות... ונאמן לתקנון ברור!!! חד!!! בלי חכמות ובלי חריגות וללא פשרות...

כאן זה לא התחום של יהודה... בכלל בכלל לא!!! זה מנוגד לגמרי להנהגה של יהודה... יהודה עסוק בלחנך כל יחיד ויחיד לדעת לקחת אחריות על עצמו... יהודה נותן לכל אחד העצמה אישית לדעת לקבל החלטות לבד... יהודה מחנך כל יחיד להיות מלך על עצמו... אז פתאום לדרוש מכל יחיד ויחיד להתבטל ולזרוק את הכח היחודי ולהתבטל לגמרי לגמרי למורה דרך ולקבל ממנו הוראות... **זה... זה... זה לא!!!**

ליהודה אין שום סיכוי לנהל צבאות מלחמה!!! כי יהודה בכל מהותו ההיפך הגמור להנהגת הכלל!!! (כשגזירת הגיוס היתה בעיצומה ניסיתי להשתעשע בדמינו... כמה בחורים ואברכים למדנים שהתרגלו להגיד סברות בלימוד... ופתאום מגיע מפקד צבאי ופוקד עליהם ללכת מיינה... אחרי עשר דקות מגיע המפקד ולתדהמתו הוא רואה שכולם נפוצו לכל עבר... כל אחד הגיע למקום אחר לגמרי... בטח... כל אחד הבין אחרת את ה"מהלך" של המפקד... ככה אי אפשר לנהל צבא... אי אפשר...)

כאן יהודה יצטרך את יוסף... כשיהיה למשה רבינו מלחמה בעמלק... משה יעלה לראש הגבעה וירם ידיים ויתן ליהושע לחלוש את עמלק... שאול ילחם בעמלק... דוד לא!!! כי במלחמה צריך צבא!!! וצבא ציינתן וממושע לגנרל אחד זה... זה... זה לא התחום של יהודה... אבל מה כן?? **ההתמודדות!!! זה המשבצת של יהודה!!!** יהודה מחנך איך אפשר להתמודד מול עמלק... ואת זה יהודה יודע לעשות הכי טוב!!! יהודה לוחש לכל יהודי... תדע לך: אתה בן יחיד של הקב"ה... אתה גדול!!! אתה לבד לבד יכול להביא את התיקון השלם... אם רק תחיה עם הקב"ה ותמליך אותו הרי כל העולם כדאי לך ואתה שקול כנגד כל העולם כולו... פה... ברגעים האלו של ההתמודדות לבד לבד... כאן יוסף מכבד את יהודה!!! כאן יהודה הוא המלך!!! לעומת זאת יוסף מקבל את הכח לפעול רק כשהשמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לו... אבל מה קורה אם אני לבד?? מה קורה כשאין לי את התמיכה מסביבי?? במקרה הזה אין להנהגה של יוסף איך לעזור לי... **אגב: כאן חשוב להדגיש**... יוסף לכשעצמו כן עמד בניסיונות הכי קשים כשהוא היה לבד לבד!!! אבל עדיין זה לא הנהגה שלו... אדרבה... זה היה בתור הכנה והכשרה לקראת הנהגה של יוסף... (זה מה שכתוב: "שלא לפניו איש לעבד נמרץ יוסף, **עזרו עד עת בא דברו** אמרת ה' צרפתה...") כלומר: עד עת קיום דברו של יוסף שכולם ישתחו לו... בשביל להביא לעת הזו היה צריך "וישלחני אלוקים לפניכם!" היה צריך

לעבור צירוף ומבטן של עמידה בניסיון לבד... אבל עדיין הכל בתור הקדמה והכנה לקראת הנהגה של יוסף שכולם נכנעים אליו ונותנים לו את הכח להמליך את ה' בשם כל ישראל...)

---איפה זה מגיע ליד ביטוי אצלנו ביום יום??

המסגרת החרדית!!! הממסד החרדי!!! התקנון... הגבולות הברורים שכל חצר וכל קהילת קודש מציבים לעצמם... ש... שבינינו... אף אחד מאיתנו לא מאוד אוהב את זה... זה נותן לנו תחושה של מחנק... שמישהו שמה מלמעלה שולט עלינו... אבל אנחנו צריכים לדעת שאנחנו חייבים את זה!!! אם אנחנו רוצים לנצח ולהישאר יהודים חרדים לדבר ה'... בו בזמן שעמלק משתולל ברחובות ודואג לזנב אותו על ימין ועל שמאל... כאן אתה חייב להמליך את יוסף!!! אתה חייב לנשק שפתיים... ולמרות שאנחנו כ"כ לא אוהבים את המסגרת... ולא מתחשק לנו להשתחוות ליוסף... אבל תהיה חכם!! אל תהיה צודק!! תכופף את הראש לממסד... תהיה ילד טוב של המסגרת... תכנע לתקנון... תתכופף לחסימות ולסינונים... ואל תחפש לזרוק את יוסף לבור!!! כי אם בבית שלך אתה תסגן מתחת השפם... אאאוף... החרדים האלו... כל דבר אצלם חסום וכל דבר אסור... תזהר לך!! הילד שלך שומע את זה והוא כבר יסיק מסקנות ואז אתה תרוץ להשתחוות ליוסף... ואז תבין כמה הוא היה עווגן ההצלה שלך... עד כאן יוסף!!! עד כאן עד כמה אנחנו צריכים להכות על חטא על מכירת יוסף של דורנו... על זה שנמאס לנו מהמסגרת ואנחנו כל היום חותרים נגדה...

---לעת נסוד לצד השני... סו"ס גם יוסף צריך את יהודה... ובפרט בדורנו... זה לא טוב שעם כל הכבוד למסגרת... ועם כל הכבוד לממסד... כמה שתנסה לנצח את הניסיונות של דורנו הנהנתן והחומרני והטכנולוגי... סו"ס יוסף צריך לדעת שכונן לעכשיו נצחון גמור אין!!! אין!! תשכח מזה!!! והיות ולנצח לגמרי אין סיכוי... אז יוסף צריך כעת את יהודה... גם אם יוסף מושל ושולט בכל ארץ מצרים... אבל "את יהודה שלח להורות לפניו גושנה"!!! יהודה יודע לתת העצמה אישית לכל יהודי... מה קורה כשיוסף לא הצליח לנצח... עם כל הרצון הטוב שלו לעשות רישום טוב... בסופו של דבר בכל כיתה ובישיבה הכי טובה ובסמינר הכי טוב... כל אחד עלול למצא את עצמו בהתמודדות מול חברים הכי גרועים!! וכל אלו שנעלבים לשמוע את זה ומתעצבנים עלי... אז אני חוזר שוב: מי שמדמין שיש מקום אחד על פני הגלובוס שהוא שמור לגמרי... שישכח מזה!! ולא יגיד שלא אמרו לו... איוון!!! ממילא לא מספיק לדבר נגד הטכנולוגיה ושלא מספיק לדאוג לעוד סעיף בתקנון ולא מספיק להגביר את האכיפה בממסד החרדי... צריך במקביל!!!! במקביל לתת כלים של התמודדות מה קורה ברגע של ניסיונות... לתת תוכן פנימי לכל צעיר... מה אתה... מ אתה... כמה אתה גדול... כמה אבא שבשמים מתעניין בך ורק בך...

ושים לב: מזה ומזה אל תנח ידך!! צריך את שניהם!!! גם לדאוג לממסד חזק שיעשה מצידו הכל כדי **לנצח!!!** וגם במקביל לדאוג למילוי פנימי ברגעים של **התמודדות**... וכאן יש לנו ניסיון שאנחנו לא מסוגלים לתפוס את שתי הקצוות... יש לך אחד שתופס את החבל של הממסד עד הסוף... מבחינתו הכל מתחיל ונגמר שם ואין צורך להשקיע במעבר לזה!!! ויש לך אחד שקורא את המאמר הזה ומסכים איתי כל מילה... נכון... הממסד לא מצליח... יאלה... בום... שוברים מוסכמות... אז זהו שלא!!! זה בדיק מה שנדרש מאיתנו בדור זה... הקב"ה מזמין ממשלת אחדות... **"לחץ את עץ יוסף ואת עץ יהודה ולחץ אחד אל אחד והיו לאחדים בידך"**... גם ממסד נוסח יוסף... וגם כח היחיד נוסח יהודה...

---זה אחד מההבדלים בין תנוכה לפורים... פורים זה **נצח**! ותנוכה זה הוד!! פורים זה מלחמת עמלק... וכאן מגיע מרכזי שמבניה לה רחל ובחינה של יוסף והוא מנצח!!! את עמלק... נצחון גורף... **אבל בתנוכה?** זה לא כזה נצחון גורף כמו בפורים! זה נצחון בעיקר של התמודדות... זה נצחון שהצלחנו בזה לזה... שכן טוהר... כל הימים טובים שיש במגילת תענית זה... זה שב"ה הצלחנו לשמור על הגחלת... צלחנו את הגזירה... זה כבר זרעה של לאה... (אמנם לא מלכות יהודה והכל... לכן בית חשמונאי לא החזיקו אבל מה שבטוח-) זה כבר לא הנהגה של יוסף... זה לא הנהגה של נצחון!!! זו כבר הנהגה של **התמודדות!!!** בפורים אנחנו וישבים במשתה היין... מרביצים מכות להמן וצועקים: עמלק תסתלק!!! אבל בתנוכה זה סגנון אחר... בתנוכה אנחנו עומדים מול הנרות המרצדים ושרים בשברון לב כי ארכה לנו הישועה ואין קץ לימי הרעה... ואנחנו שואבים כוחות להתמודד ואוספים את עצמנו מהאור שבתוך החושך... תנוכה זה חג נוסח יהודה!!! הכח להתמודד!!!

---לצערו הרב בתקופה הזו יש לנו הזדמנות לראות עד כמה צריך את שני הלחצים האלו... סו"ס חזרנו למסגרת לאחר תקופה ממושכת... **ומה התגלה לנגד עינינו? בני אדם מפורקים!!! מובלבלים... נבוכים...**

המחזה העגום הזה מלמד אותנו שני דברים: דבר ראשון: תראה כמה שהמסגרת הכרחית... תראה מה קורה לנו כשאין מסגרת... **דבר שני:** תראה מה קורה כשהכל התחיל ונגמר במסגרת... כשהמסגרת הנפכה להיות העוגן היחיד... הרי שהתנתקנו מהמסגרת אנחנו מפורקים לגמרי... **את שני הלחצים האלו אנחנו צריכים ללמוד בעיון:** מצד אחד להפסיק להתלונן על המסגרת כי אנחנו צריכים אותה... מצד שני: אנו מוכרחים למלאות את עצמנו מבפנים בתוכן יהודי... שיהיה לנו מקור אנרגיה פנימי... לבנות איזה אישיות מבפנים... שלא נהיה עלה נידף שברגע שהוא מתנתק מהמסגרת הוא כבר לא יודע מי הוא ומה שמר... זכיתי לקרבתו של ר' עזריאל טאבור זצ"ל שכידוע פתח ארגון שלהבט שמרתו היתה לעשות סמינרים לחרדים מבטן ומלידה כדי להתמלאות גם מבפנים... ולא רק לשרוד בתוך הגבולות של המסגרת החרדית...

הסמינרים האלו מיועדים בעיקר לאנשים וזוגות בגיל העמידה...

אבל היום תסלח לי... כמדומני שהיום צריך את הסמינרים האלו בשביל כל צעיר וכל בת סמינה... היום לא מספיק להיות חרדי נחמד שמחזיק מעמד בממסד החרדי... לא!!! זה לא מספיק!!! כי ההתמודדות מגיעות גם לשם עמוק... ואתה מוכרח איזה מטף... איזה ערכה פרטית... משה גם מבפנים... חייב!!! קל לדבר... קל לזרוק פצצות באוויר וללכת... אבל לפחות נדע שצריך!!! מה הלאה... ממתנים למישהו שיזום...